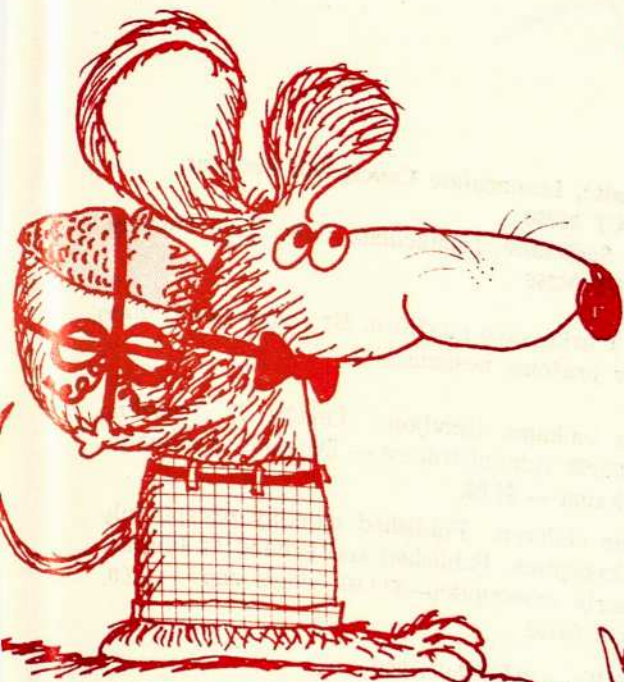

e glutė

L. apr.

1987
gegužė

Handwritten signature

Banevicius

EGLUTĖ

1987
GEGUŽĖ

TURINYS

- 3 MAMYTEI, J. Minelga
- 4 KAROLIAI, R. Rasa
- 10 KEISTA KNYGA, I. Asimovas
- 18 AUŠROS VARTAI, D. Augienė
- 21 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 24 PROTO MANKŠTA
- 27 BORŪŽĖ, D. Lipčiūtė
- 28 LINKSMAS VABALIUKAS, D.A. ir O.M.
- 30 SMAGURIUKAS, J. Paukštienė
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Banevičiaus

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- E. Muliolienė — 3, 21
- J. Paukštienė — 9, 27, 29, 30, 31
- P. Banevičius — 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17
- O. M. — 4, 5, 6, 7, 8, 19
- Ses. Mercedes — 20
- A. Trinkūnas — 28

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

MAMYTEI

Jonas Minelga

Atidarysiu, mama,
Tau širdies duris,
Kai rasa ant pievų
Vakare užkris.

Atidarysiu rytą,
Kai pabus šilai
Ir skrajos po žeme
Dievo angelai.

Atidarysiu širdį
Tau, mamyt, plačiai.
Sužerės ji meile
Lyg žvaigždė, skaisčiai.

PASAKŲ pėdsakais

KAROLIAI

Renė Rasa

Alytė žinojo, kad ryt motinos diena. Ji turėjo penkis dolerius, kuriuos gavo iš tetos savo gimtadienio proga.

— Nupirksiu mamai karolius, — nutarė.

Krautuvė buvo netoli, bet reikėjo pereiti didelę gatvę. Alytė žinojo, kad galima eiti tik tada, kai rodo žalią šviesą. Ji taip ir darė. Bet, kai pradėjo eiti, iš kažkur atsirado automobilis. Jis važiavo tiesiai į mergytę.

Alytė ėmė bėgti ir laimingai pasiekė šaligatvį. Bet dabar pajuto, kad neturi pinigų.

— Kur pražuvo? — ėmė dairytis. Gatve važiavo automobilis po automobiliu. . . Mergaitė pravirko. — Kaip dabar nupirks mamai dovaną?

— Ko tu verki? — priėjo prie jos berniukas.

Jis buvo truputį didesnis už ją.

— Pamečiau penkinę, — kukčiojo mergytė.

— Tai blogai, — pakraipė galvą berniukas.

— Gausi diržų? — susirūpino jis.

— Ne, — atsakė mergaitė. — Tai buvo mano pinigai. Norėjau mamai karolius nupirkti.

— Aaa. . ., — suprato berniukas. Jam buvo gaila mergaitės. Kišenėje jis turėjo 25 centus.

— Gal atiduoti? — pagalvojo jis. Bet buvo gaila. — Gal ir taip nusiramins. . ., — pažiūrėjo vėl į mergaitę. Alytė vis dar verkė ir kumščiais trynė akutes.

— Imk, — padavė pinigą berniukas. — Nupirk mamai siūlą.

— Bet ji turi siūlą, — nustebo mergaitė.

Tačiau verkti nustojo.

— Nupirk raudoną, gal neturi, — nosisuko berniukas. Jis jau gailėjosi, kad atidavė pinigą.

— Gerai, — sutiko Alytė ir įėjo į krautuvę.

Krautuvėje, ant stalo buvo padėti karoliai, kuriuos norėjo padovanoti mamai. Alytė nedrąsiai palietė pirštu apskritus karolius. Koki jie gražūs! Bet pinigai, kurių berniukas davė, buvo per mažas. Reikėjo penkių dolerių. Alytė sunkiai atsiduso ir nuėjo ten, kur siūlai. Su pirkiniais stovėjo stambi moteris.

Mergaitė negalėjo pasiekti raudonų siūlų, — ant jų buvo padėti storos moters daiktai. Ji atsistojo ir laukė.

Moteris ilgai galvojo, ką imti. Pagaliau išrinko kelis kamuoliukus ir juos nupirko. Susirinko savo daiktus ir nuėjo.

Alytė siekė raudonų siūlų — bet, ant žemės pamatė piniginę. Piniginę mergaitė pakėlė ir apsidairė. Pirkėjos nebuvo.

— Ką daryti? — Alytė stovėjo vietoje ir žiūrėjo į radinį. Staiga, krautuvėje kilo triukšmas.

— Kur mano pinigai? . . . Pražuvo pinigai! . . . — šaukė storoji moteris prie kasos.

Visi sujudo. Kasininkė, pardavėjos ir moteris ėmė po krautuvę ieškoti. Net savininkas atėjo.

Alytė priėjo prie kasos. Norėjo pasakyti, kad rado piniginę.

— Va, kur! — sušuko moteris, rodydama į Alytę. — Ji turi mano piniginę, — ir pribėgusi ištraukė radinį iš mergaitės rankų.

Alytė nusigando ir vėl ėmė verkti. Verkė ir verkė. . . Negalėjo net pasakyti, kad pinigus rado ant grindų. Ap linkui susirinkę žmonės piktai žiūrėjo į mergytę.

— Tokia jauna ir jau vagia, — ištare kažkas.

— Ji nevogė, — staiga pasigirdo balsas prie durų.

Visi, net ir Alytė, atsisuko. Ten stovėjo berniukas ir, suspaudęs kumščius, piktai žiūrėjo į susirinkusius.

— Iš kur tu žinai? — paklausė moteris.

— Aš žinau, — nenusileido berniukas ir papasakojo, kaip mergaitė pametė savo pinigus, ir kas toliau buvo. — Ji nevogė! Aš daviau jai 25 centus, mamai dovaną nupirkti. Jai nereikia jūsų piniginės, — atsisuko jis į moterį.

— Teisingai kalba berniukas, — įsiterpė kasininkė. — Mergaitė man rodė piniginę, bet nespėjo pasakyti kad rado, nes toji ponia pagriebė jai iš rankų. . .

— Oo? — nežinojo nei ką sakyti storulė. Dabar visi žmonės žiūrėjo į ją.

Žmonės išsiskirstė. Alytė stovėjo ir šypsojosi berniukui.

— Kuo tu vardu? — paklausė ji.

— Vytas, — atsakė jis ir atkišo jai penkinę.

— Še, tavo pinigus radau gatvėje. Vėjas buvo nunešęs į kitą pusę. . .

— O!!! — nudžiugo mergaitė, — dabar galėsiu mamai karolius nupirkti.

Kai ji norėjo mokėti už karolius, kratuvės savininkas pinigų neėmė. Ir dar abu vaikus pavaišino ledais.

— Už artimo meilę, — pasakė jis. Nors vaikai ir nesuprato, ką jis sakė, bet padėkojo ir linksmi išbėgo.

— Palauk, — mergaitė sulaikė Vyta. — Čia tavo, — ir padavė jam 25 centus.

— Aha, — pasakė Vytas ir greit įsikišo pinigus į kišenę.

— O gal nori mano penkinę? — pasiūlė Alytė.

Vytas pakratė galvą. Jis, žinoma, labai norėjo, bet žinojo, kad netinka iš Alytės imti.

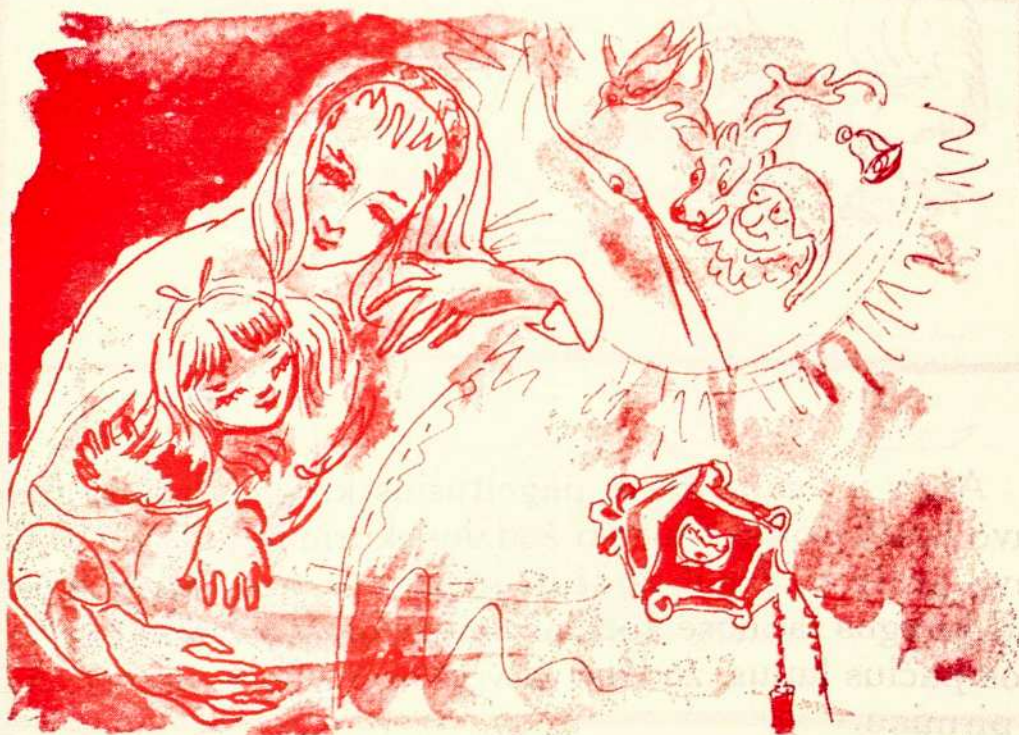
— Ateik kada pas mus, — kvietė Alytė Vyta. — Aš turiu kieme supynes.

— Gerai, — atsakė berniukas ir nubėgo.

Alytė baigė valgyti ledus. Ji paslėpė kišenėj savo pirkinį — blizgančius karolius.

— Kad mama per anksti nepamatytų, — galvojo ji.

Alytė grįžo namo laiminga. Ryt motinos diena. . . Savo mamytei dovaną ji jau turi. Smagu!

KEISTA KNYGA

I. Asimovo pasaką sulietuvino ir pritaikė D. Augienė

Saulė rašė dienoraštį. Pirmiausia užrašė datą: 2155 metai, rugsėjo 1 diena. Paskui ji įrašė tos dienos įvykį: "Šiandien Algis rado tikrą knygą".

Knyga tikrai buvo labai sena. Saulės senelis kartą jai pasakojo apie savo vaikystę. Tada visos pasakos buvo spausdinamos ant popieriaus. Tai buvo knyga.

Algis ir Saulė vartė pageltusius knygos lapus. Jiems buvo labai įdomu skaityti žodžius, kurie nejudėjo. Vaikai buvo pratę raides ir žodžius matyti ekrane. Kaip keista, kad knygos lapuose žodžiai neišnyko. Kai vaikai atvertė tuos pačius lapus, žodžiai buvo tose pačiose vietose, kaip ir pirmiau.

— Bet tai nėra labai gudru, — pasakė Algis. — Kai tokią knygą perskaitai, ką su ja darysi? Mesi į šiukšlių dėžę? . . . Mūsų televizoriuje telpa milijonai knygų.

— Ir aš taip manau, — pritarė Saulė. Ji, būdama vienuolikos metų, norėjo būti tokia pat išmintinga, kaip ir trylikmetis brolis. Jis jau buvo perskaitęs daug teleknygų.

— Kur tu ją radai? — paklausė Saulė.

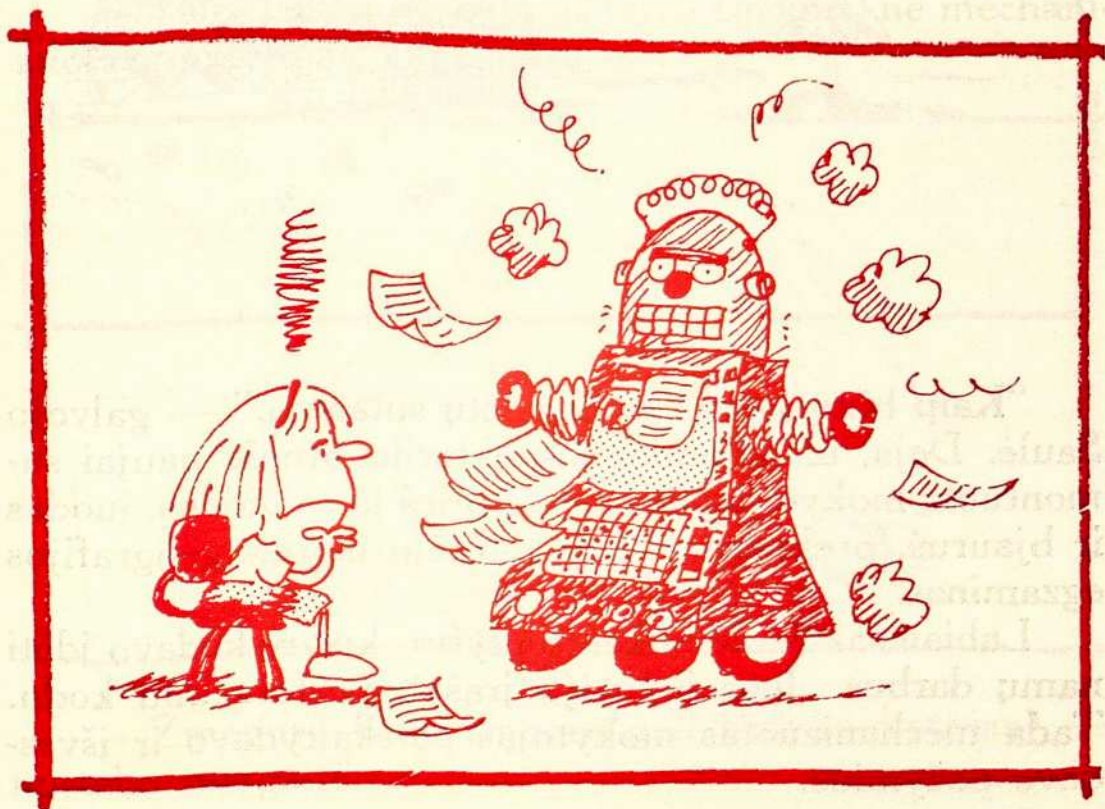
— Mūsų palėpėj.

— Apie ką ten rašo?

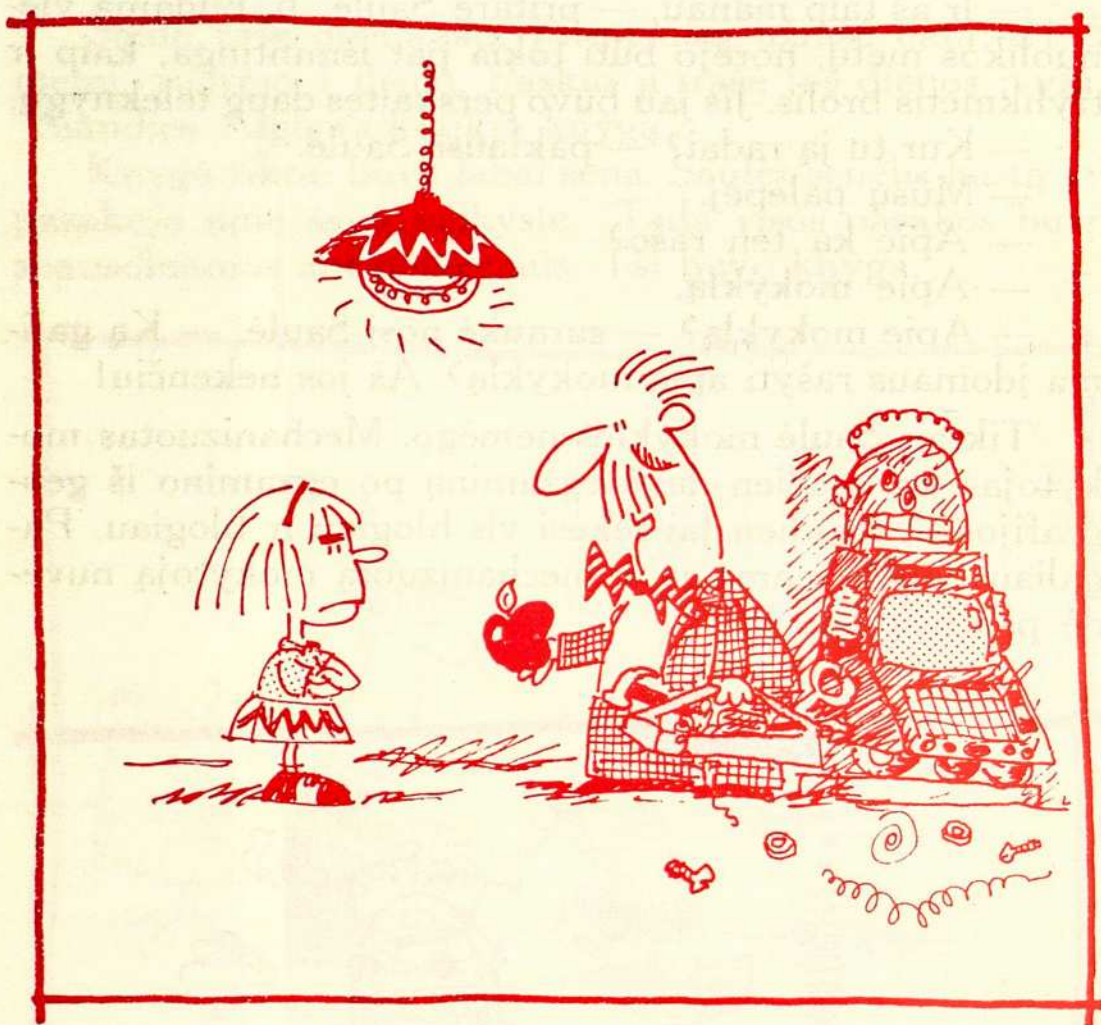
— Apie mokyklą.

— Apie mokyklą? — suraukė nosį Saulė. — Ką galima įdomaus rašyti apie mokyklą? Aš jos nekenčiu!

Tikrai. Saulė mokyklos nemėgo. Mechanizuotas mokytojas jai kasdien davė egzaminą po egzamino iš geografijos. Ir kasdien jai sekėsi vis blogiau ir blogiau. Pagaliau Saulės mama ją ir mechanizuotą mokytoją nuvedė pas inspektorių.

Inspektorius buvo mažas, storas žmogelis raudonais skruostais. Jis turėjo dėžę įvairių įrankių ir vielų. Saulėi davė obuolį, o mokytoją nusinešė į savo dirbtuvę.

“Kaip būtų gerai, jei negalėtų sutaisyti,” — galvojo Saulė. Deja, už valandos inspektorius atnešė naujai sumontuotą mokytoją. Jis stovėjo prieš ją — didelis, juodas ir bjaurus. Jo ekrano vidury mirgėjo naujas geografijos egzaminas.

Labiausiai Saulė nekentė plyšio, kur reikėdavo įdėti namų darbus. Juos ji turėjo įrašyti perforaciniu kodu. Tada mechanizuotas mokytojas perskaitydavo ir išvesdavo pažymius.

— Tai nebuvo mergaitės kaltė, — paaiškino inspektorius. — Geografijos sritis buvo įjungta į netikusį bėgį. Aš sulėtinau ir pritaikiau prie vienuolikos metų lygio. Jos žinios, kaip rodo skaičiai, yra patenkinamos pagal amžių.

Saulė nusiminė. Ji nenorėjo mokytis, ji norėjo atostogų. Kartą kai Algio mokytojas sugedo, jis visą mėnesį atostogavo. Istorijos sektorius buvo visiškai ištrintas.

Algis vis žiūrinėjo keistą popierinę knygą. Saulė priėjo ir vėl paklausė:

— Ką įdomaus galima rašyti apie mokyklą?

— Čia rašo ne apie mūsų mokyklas, bet apie senoviškas. Tokias, kurios buvo prieš kelis šimtus metų. Supranti?

Saulė supyko.

— Man visai neįdomu, kokios ten buvo mokyklos, — atšovė ji, bet per Algio petį stengėsi paskaityti, kas knygoje parašyta. Pastebėjo žodį “mokytojas”.

— Matai, ir jie turėjo mokytoją! — sušuko Saulė.

— Taip, bet jų mokytojas buvo žmogus, ne mechanizuotas mokytojas, kaip mūsų.

— Žmogus? Kaip žmogus gali būti mokytojas? — nustebė mergaitė.

— Labai paprastai: jis kalbėdavo, aiškindavo, atsakydavo į mokinių klausimus.

— Negali būti! Žmogus negali tiek daug žinoti!

— Kodėl ne? Tėtė juk labai daug žino. Jis man kartais papasakoja tokių dalykų, kurie nėra įrašyti mechanizuoto mokytojo atmintyje.

— Aš netikiu, kad žmogus galėtų mokyti, — užsispyrė Saulė.

— Todėl ir esi višta, — atkirto Algis. — Praeityje buvo daug dalykų, kurių dabar jau nėra.

Saulė pagalvojo, pagalvojo ir pasakė:

— Aš nenorėčiau, kad į namus ateitų svetimas žmogus mane mokyti. . .

— Nieko nesupranti, Saule! Mokytojai negyveno vaikų namuose. Vaikai ėjo į tam tikrus pastatus, kuriuos vadino "mokyklomis".

— Visi vaikai mokėsi tų pačių dalykų?

— Taip.

— Kaip tai gali būti? Mama sako, kad mokytojas turi būti pritaikytas kiekvieno vaiko protavimui. Kiekvienas vaikas yra skirtingas.

— Taip buvo ir anais laikais. Mokymą pritaikė pagal vaikų amžių. . . Bet ko tu kiši nosį man per petį, jeigu tau neįdomu? . . .

— Įdomu, įdomu, tik man labai keista. . . — teisinosi Saulė.

Abu vaikai skaitė knygą apie pasakiškas anų laikų mokyklas, kur vaikai sėdėdavo klasėse ir klausydavo gyvo mokytojo.

— Saule, laikas į mokyklą, — pašaukė mama.

— Ne, mamyte, dar ne. . .

— Taip, dabar, — griežtai pasakė mama. Jų namuose buvo griežtai nustatytos valandos, kada abu vaikai mokėsi. Tai buvo mokykla.

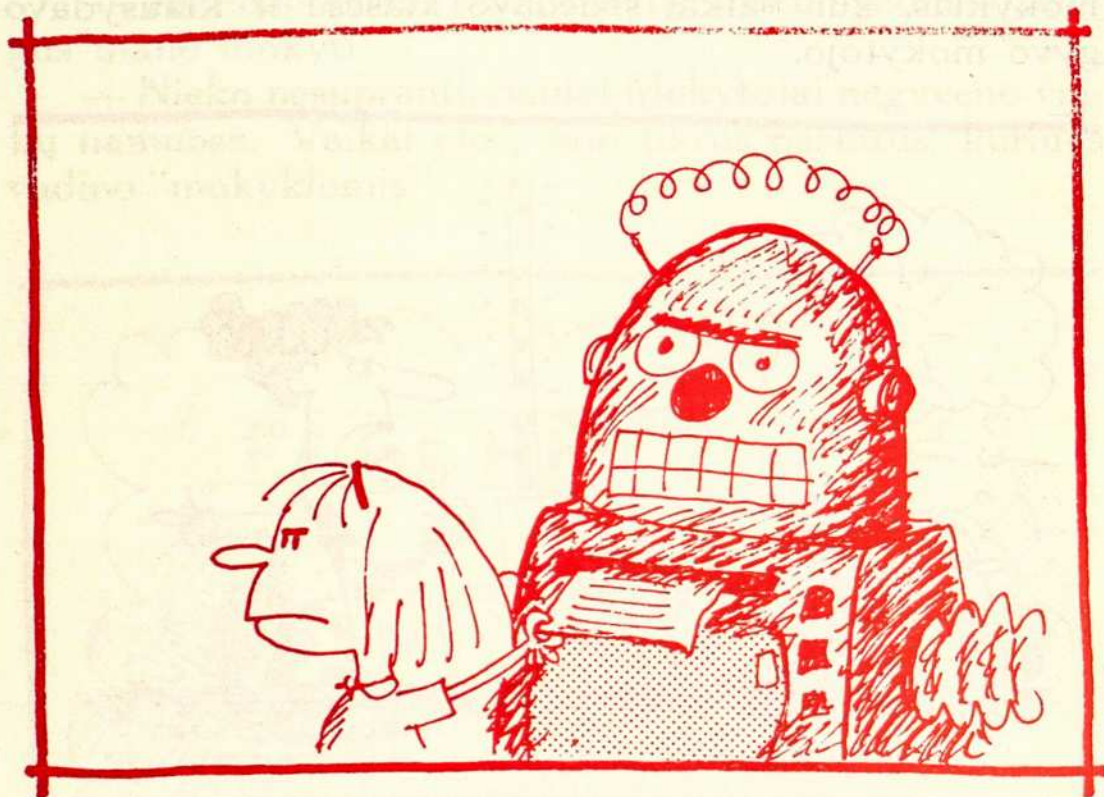
— Algi, juk ir tu turi darbo. . . — pasakė mama.

— Algi, ar leisi man pabaigti skaityti knygą? — prašė Saulė.

— Nežinau. Gal. . . — išdidžiai pasakė berniukas ir, pasiėmęs savo knygą, išėjo iš kambario.

Saulė nusiminusi nuėjo į savo klasę šalia miegamojo. Mokytojas jau buvo įjungtas. Ekrane mirgėjo pirmoji pamoka.

— Šiandien bus skaičiavimo pamoka, — pasakė mechanizuotas mokytojas metaliniu balsu, — tikrųjų trupmenų sudėtis. Prašau įduoti namų darbus.

Saulė susiraukusi įkišo namų darbą į plyšį ir atsisėdo prie kerano. Ji galvojo, kaip buvo smagu anų laikų mokyklose. Visi vaikai ėjo į tą pačią mokyklą, mokėsi tų pačių dalykų. Per pertraukas galėjo lakstyti, išdykauti, žaisti. O pamokas duodavo tikras, gyvas žmogus. Jei ko nesupranti, gali pasikalbėti, pasiaiškinti. . .

Saulės mokytojo ekrane jau kuris laikas blykčiojo signalas: "Kai sudedame $\frac{1}{2}$ ir $\frac{1}{4}$, gauname. . ."

Bet Saulė nespaudė mygtuko, ji vis svajojo. Jos mintys skrido pas anų laikų mokinius, kurių tarpe buvo ir jos seneliai. Jie visi drauge skubėjo į mokyklą, šūkaudami ir juokaudami.

— Kaip jiems buvo linksma visiems kartu, — atsiduso Saulė.

BALANDŽIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. viščiukas.

II. Gaidys nededa kiaušinių.

IV. Skersai: 1. gamta, 2. klevai, 3. beržai, 4. avis, 5. zuikis.

Išilgai: 1. gavėnia, 2. kiaušinius, 3. balandžio, 4. margučiai, 5. III, 6. ančiukai

V. 1—f, 2—g, 3—l, 4—j, 5—d, 6—b, 7—k, 8—l, 9—c, 10—h, 11—e, 12—a.

VI. A—6, B—4, C—5, D—2, E—1, F—7, G—3.

AUŠROS VARTAI

Danutė Augienė

Mano senelis vis ką nors sugalvoja, kas kitam ir į galvą neateitų. . .

Kai aš dar buvau nedidukas, jis pasisodindavo mane ant kelių ir dainuodavo:

— Dzig dzig dzig į Vilnių jojau,

Pailsėt Kaune sustojau.

Labą dien, vaikai, Kaune,

Ar pažistate mane? . . . — Ir vis pridurdavo:

— Tik tu greičiau auk, Pauliuk, mudu skrisim į Vilnių. . .

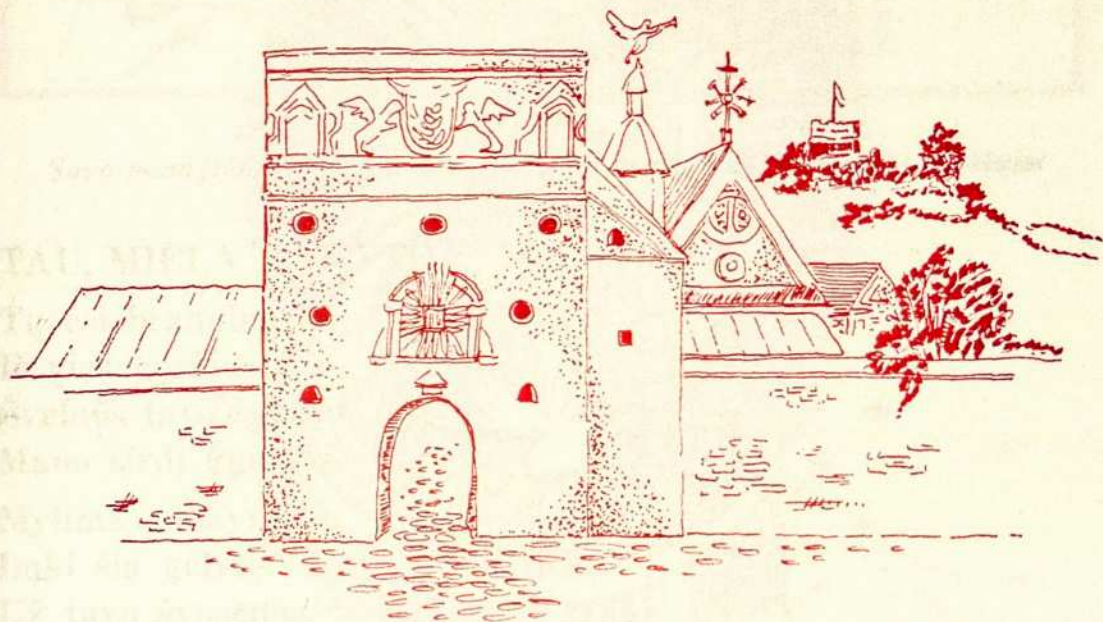
Aš skubėjau augti, bet vis nebuvo pakankamai didelis tokiai kelionei.

— Ką jis supras, — kalbėjo tėtė, — toks jis dar žiopliukas. Reikia jam dar pasimokyti Lietuvos istorijos.

Keliauti į Lietuvą aš labai norėjau. Tad ėmiau skaityti knygas apie Lietuvą, ypač apie jos sostinę — Vilnių. Skaitydamas sužinojau, kad Didysis Lietuvos kunigaikštis Aleksandras 1503 metais parašė raštą ir leido Vilniaus miestą apvesti mūro siena su vartais, kad būtų lengviau apsiginti nuo totorių.

Daug vėliau (1799-1802) rusai puolė Vilnių ir nugriovė miesto mūrus. Aušros Vartai, dėl ten esančio stebuklingo Marijos paveikslo, buvo palikti. Prieš tai (1655) Lietuvos sostinė irgi buvo naikinama, bet Aušros Vartai išliko nepaliesti.

1706 metais Vilniaus mieste buvo didelis gaisras. Ap-
link viskas supleškėjo, bet Šv. Teresės bažnyčia, Aušros
Vartų koplyčia išliko. Žmonės visus tuos įvykius laiko
stebuklais. . .

Ir štai, kai šiomet lietuviškoje mokykloje išlaikiau
baigiamuosius egzaminus aukščiausiais pažymiais, Sene-
lis taip ir pareiškė visiems girdint per šeimos puotą:

— Mūsų Pauliukas jau nebe žiopliukas. Tikras vyras.
Už tai šiomet mudu ir skrendam į Lietuvą.

— Kodėl visur visi mini Aušros Vartus,

— Ten yra stebuklingas Dievo Motinos paveikslas.

— Bet kodėl tie vartai vadinami Aušros?

— Aušros Vartais pradėta vadinti daug vėliau. Se-
niausiai vadino Medininkų, po to — Aštrieji Vartai. Ašt-
rieji, nes čia buvo smailiausias miesto trikampis. Aušros
Vartai imta vadinti dėl stebuklingo Dievo Motinos pa-
veikslo. Kai kraštą paliesdavo nelaimės, karai, maras,
badas, žmonės bėgdavo prie stebuklingo paveikslo, pra-
šydavo pagalbos, stebuklo. O stebuklui įvykus — atneš-
davo votas. Aušra — vilties simbolis!

— Kas tai per daiktas “votos”?

— Votos — tai įvairūs ženklai, pakabinti prie stebuklingojo paveikslo. Žmonės juos atneša, kai jiems įvyksta stebuklas. Tai aukso, sidabro širdys, rankos, kojos, akys. 1927 metais tų ženklų suskaičiuota net 14 tūkstančių.

Garsas apie stebuklingus pagyjumus sklido ir už Lietuvos ribų, — tęsė savo pasakojimą Senelis. Aušros Vartuose vyko nuolat įvairios pamaldos. Kartais visą gatvę prieš vartus užpildydavo suklaupę žmonės. Dėl to gatvė buvo išgrįsta medžiu, rūpestingai valoma. Visi pro šalį einantys žmonės, net žydai, nusiimdavo kepure.

— O kaip dabar? Ar ir dabar kepure nusiima žmonės? Žegnojasi? — paklausėm.

— Nusiima ir žegnojasi, kas turi drąsos. O mes visi čia, kurie keliaujame, nieko nebijodami tai darykime.

*Savo mamytėms šias eiles parašė K. Donelaičio lit. mokyklos mokiniai
Čikagoje*

TAU, MIELA MAMYTE

Tu esi brangiausia,
Iš visų geriausia,
Švelnūs tavo žodžiai
Mano širdį guodžia.

Mylima mamyte,
Imki šią gėlytę,
Už tavo šypsenas,
Už vargo dienas.

Jolanta Salytė

MOTULĖS AŠAROS

Toli už Atlanto, Nemuno žemėje
Meldžias motulė prie seno kryžiaus,
Dieną naktį verkdamas,
Dievo pagalbos prašydamas.

Ji siunčia savo maldas Visagaliui,
Kelia į dangų rankas:

“Oi, išblaškyti mano vaikeliai,
Kaip pas motulę kelią atras?
Tarytum girdi balsą motulė:

Mamyte mylimoji, noriu pulti
prie tavo kojų, noriu nušluostyt

Tau ašaras gaudžias,

Noriu palengvint senatvės dienas.

Dainius Brazaitis

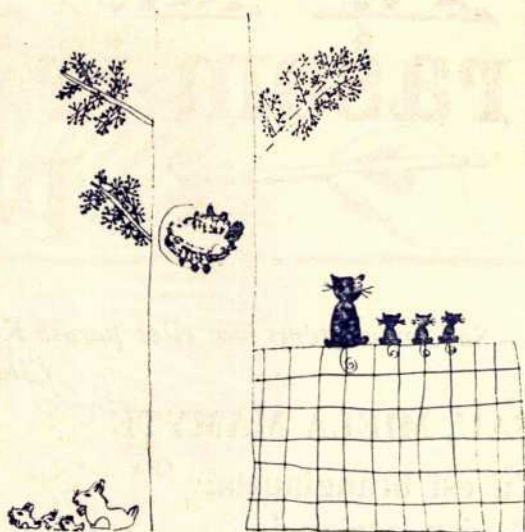

PASKINSIU TAU, MAMYTE

Paskinsiu tau, mano mamyte,
Iš visų gražių gražiausią gėlytę,
Už tai, kad gėlytė graži,
Už tai, kad gėlytė puiki.

Labai puiki tu tikrai man esi,
Labai graži tu tikrai man esi.
Puiki ir graži — visi tau kartos.
O aš tau linkiu, linksmos
Motinos dienos!

*Vilija Bogutaitė
Chicago, Illinois*

PAVASARIS

*Krista Augiūtė
Chicago, Illinois*

BALERINOS

Balerinos šoko,
Labai daug išmoko:
Apsisukt ir pašokt —
Visvien liko daug išmokt!

*Baltija Udrytė, 11 m.
Jackson, Michigan*

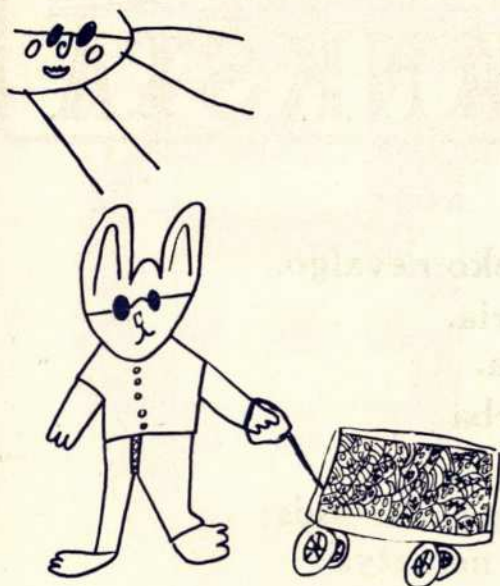
KĄ AŠ MAČIAU CIRKE

Cirke dramblys atsisėda ne taip, kaip paprastai, bet kaip žmogus. Žmonės stovi ant arklių nugarų — turbūt su magnetais. Tigras yra visai panašus į liūtą, tik dryžuoti ir be karčių.

*Vytis Udrys, 5 m.
Jackson, Michigan*

VELYKOS FLORIDOJE

Piešė "Saulės" lit. mokyklos mokiniai St. Petersburg.

Raminta Moore, 8 m.

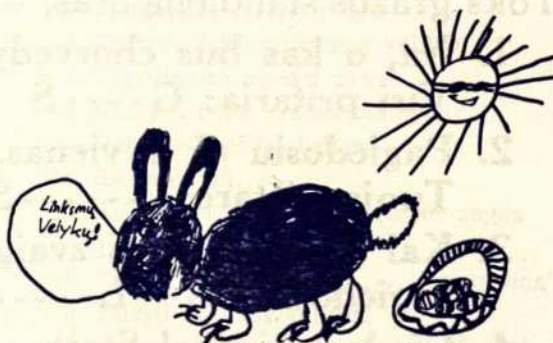
Julius Bobelis, 3 m.
darželis

Paukščiukai dainuoja skambiai
Ir gėlės žydi taip gražiai...
Sniegas tirpsta, kai saulė teka;
Vaikai žaidžia, o žmonės šneka.

Jolanta Salytė ir Darius Buntinas
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago

Aušra Pumputyte, 3 m.
darželis

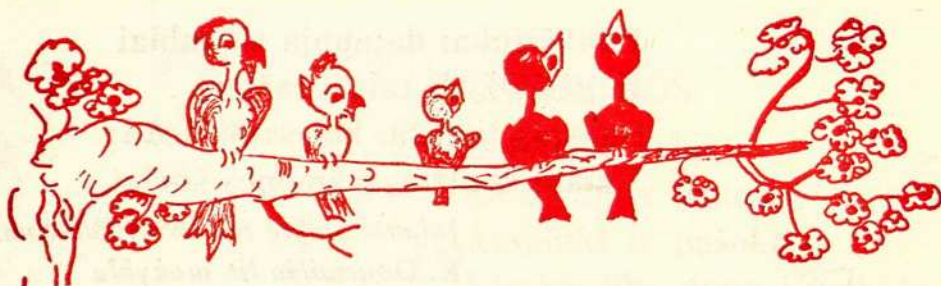

Suzana Baužytė

PROTO MANKSTA

I. MINKIM MĮSLĖ!

1. Kitus maitina, o pats nieko nevalgo.
2. Eina per upę — neprigeria,
lenda į ugnį — nesudega.
3. Dešimt dirba, o ką uždirba
trisdešimt du suvalgo!
4. Už žemę didesnis, už pupą mažesnis;
tamsoje matysi, šviesoje nematysi.
5. Mamytė man davė dovanų, —
ko aš jau duoti negaliu . . .

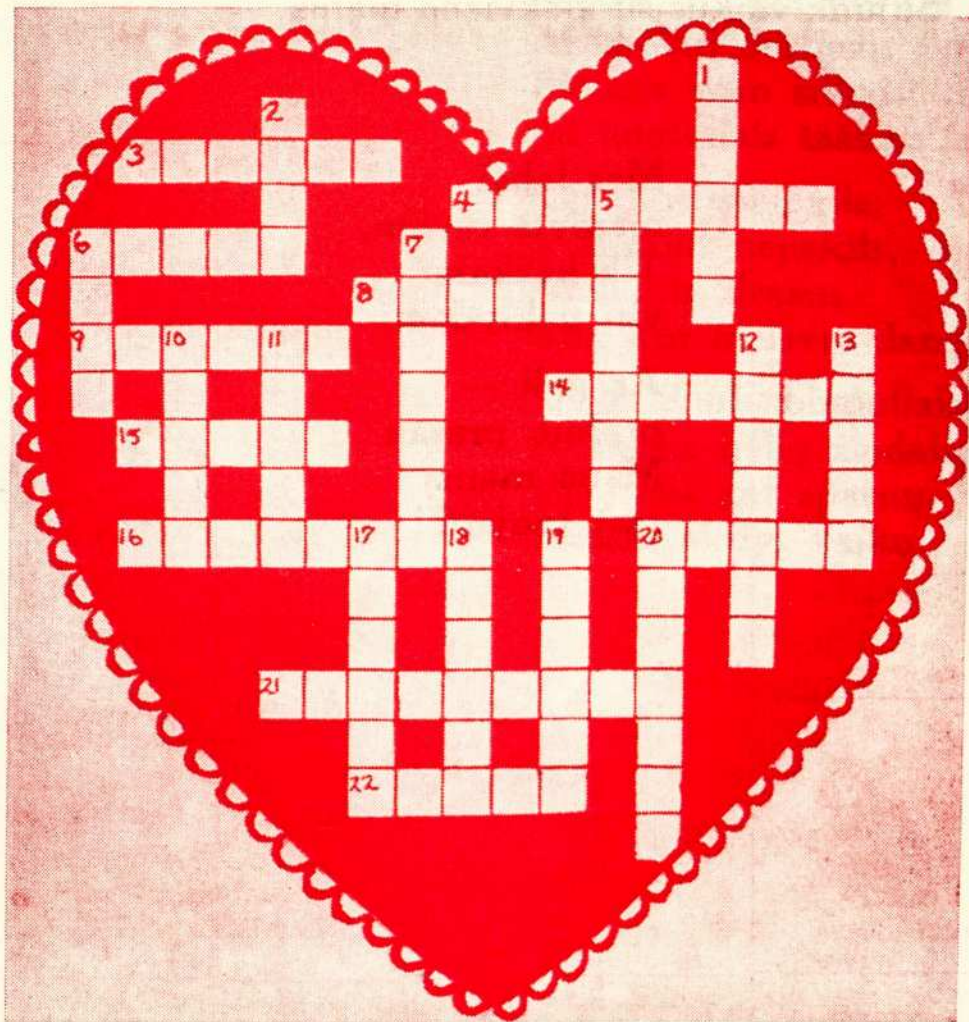
II. PAUKŠČIŲ DAINELĖ

Toks gražus šiandieną oras, — susirinko paukščių choras.

1. Na, o kas bus chorvedys?
Visi pritaria: G ---- S
2. Pagiedosiu aš ir vienas,
Tuoju ištarė V ----- S
3. Kai sušvis danguj žvaigždutė,
užgiedosiu, aš — L ----- Ė
4. Giedos, giedos! Staiga —
suriko spalvota P ---- A.

III. IŠ ŠIRDIES...

IV. SUVEIKI

Žemyn:

1. Širdis yra simbolis.
2. "Lietuviai esame mes"
5. Kurio mėnesio lietuviai neužmiršta?
6. Eina paskui.
7. Mūsų Tėvynė.
10. Medžio ir mėnesio pavadinimas.
11. Šveicarijos kalnai.
12. Vardan tos Lietuvos težydi.
13. Maitintis, — rimuojasi su "kristi".
17. Reikalingas plovimui ir skalbimui.
18. Jei maistas patinka, tai
19. Kas, rašo, duonos neprašo.
20. Žmogus, kuris aria.

Skersai:

3. "Lietuviais ir būt!
4. Tautinis šokis primenąs kalimą.
6. Neapsimoka plaukti prieš
8. Kas yra pilna meilės mamytei?
9. Nukirsto medžio liekana.
14. Eiti pro šalį.
15. Ant akmenų ar medžio žievės augęs grybas.
16. "Tegul saulė Lietuvos prašalina".
20. Taisyti skylėtas kojines.
21. Vasario 14 d. yra Šv. šventė.
22. Mano tėvelių duktė yra mano

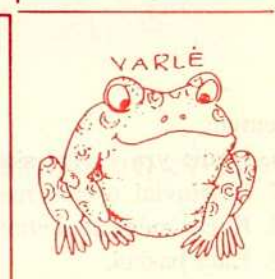
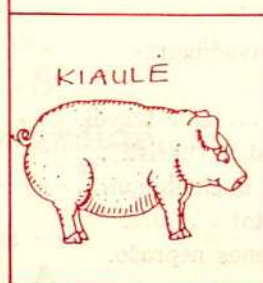
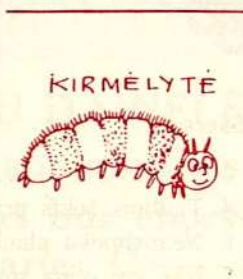
IV. SUVESK!

Sujunk vaikus su kiekvieno mama.

**Mes labai
mamytę mylim,
Tik kažkaip
visi paklydom!**

**Ar gali —
prašau, prašau
Mano mamą
rast tuojau?!**

BORŪŽĖ

Danutė Lipčiūtė

Mezga, mezga borūžė
Anūkeliui drabužį:
Plonais voro šilkais
Su angliniais taškais.

Kai močiutė pails,
Ir skrajot nepakils, —
Anūkelis drąsus
Kils, kur melsvas dangus.

Saulė čiuoš spinduliais,
Džiūgaus gėlių žiedais, —
Vėją neš ant sparnų,
Juoksis širdys vaikų.

LINKSMAS VABALIUKAS

paruošė D.A. ir O.M.

KAS YRA BORŪŽĖ?

Ar pažįsti raudoną, juodais taškais vabalėlį, kuris nutūpia tau ant rankos vasaros metu?

Lietuviškai šis vabalėlis vadinamas BORŪŽĖ. Jis turi ir daugiau vardų. Lietuviai jį mėgsta vadinti "Dievo karvytė", arba mergaičių vardais — Barbutė, Katrytė. Angliškai dažnai vadinamas "Lady bug".

BORŪŽĖS ŠEIMA

Borūžė yra karkvabalių rūšis. Ji priklauso **cocrindelidų** šeimai. Jos yra randamos daugelyje pasaulio kraštų. Jos būna įvairių spalvų — raudonos, oranžinės, baltos, geltonos, su įvairiais taškais — juodais, mėlynais. **Adonia** giminės borūžės yra raudonos su juodais taškais. Lietuvoje paplitusi septyntaškė borūžė. Iš viso jų yra apie 2,000 rūšių.

KŪNO SUDĖTIS

Borūžė turi 11 narelių ir antenas. Ji turi ir mažus sparnelius, kurie būna paslėpti.

Jos kojos ir antenos telpa tam tikruose rageliuose jos kūne. Kai ji nori, borūžė gali apsimesti negyva.

KAIP GYVENA

Borūžės minta kitais, mažesniais vabzdžiais, ypač amarais. Amarai kenkia žmogaus auginamoms daržovėms, todėl ūkininkai mėgsta borūžes.

Žiemos metu jos miega. Jos susirenka dideliais skaičiais ir nuskrenda tūkstančius pėdų virš medžių linijos kalnuose. Žiemą praleidžia, pasislėpusios po sniegu. Taip daro mums žinoma **Adonia** giminė.

Kai jos vėl atgija pavasarį, joms yra didelis pavojus. Jas ėda kiti vabzdžiai, paukščiai ir net meškos.

BORŪŽĖ TAUTOSAKOJE

Yra lietuviškų dainelių apie borūžę.

Borūžėle, lėk, lėk, —

Tavo vaikai rėk, rėk...

Arba:

Voruške, Boruške,

lėk namo, lėk namo!

Namai dega, vaikai rėkia,

Kiaulė kukulius paliejo...

SMAGURIUKAS

sukūrė ir iliustravo J. Paukštienė

Gėlių kenkėjai, parazitai, užpuolė gražuolės Rožės žiedą. Jie graužė jos lapelius ir jau lindo į pačią širdį.

Dievo karvytė — Smaguriukas — pamatė pavojų. Smaguriukui pagailo Rožės. Jis nutarė gelbėti. Iš kuprinės jis išsitraukė meškerę ir ėmė gaudyti tuos parazitus, kurie graužė Rožę. Žvejoti sekėsi. Štai — pilnas kibirėlis skanių kąsnelių!

**Smaguriukas sumanė pakviesti savo draugus. Išskėlė balių.
Kad būtų linksmiau, pakvietė ir žiogą muzikantą. Buvo
puiki gegužinė!**

Per visą naktį Dievo karvytės šokinėjo, trepsėjo, skraidė.

**Kai pavargo, sugulė ant šilkinų Rožės žiedlapių.
Neilgai jos miegojo. Patekėjo saulė — jau rytas!**

**Saulė kvietė į darbą. Borūžėlės išskėtė sparnus ir išskrido.
Jos nulėkė gelbėti kitų gėlių, kad nesugraužtų amaras.
Nulėkdamas Smaguriukas pamojo savo Rožei:**

— Būk sveika. Žydėk ir kvepėk!

Juokų Maišelis

Sraigė lipa į vyšnios medį. Pamato borūžė:

- Klausyk, tame medyje dar nėra vyšnių.
- Kol įlipsiu, jau bus! — sako sraigė.

~ ~ ~

Žmogus nori pirkti šuniuką:

- Ar šis šuo yra ištikimas?
- O taip. Kiekvieną kartą, kai jį parduodu, jis vis pas mane sugrižta. . .

~ ~ ~

Auksė kalbasi su Lina:

- Mūsų naujieji kaimynai labai neturtingi.
- Kodėl taip manai?
- Kai jų vaikas prarijo centą, visi labai susirūpino.

~ ~ ~

Mama bara Tomuką:

- Aš žinau, kad tu nėjai į mokyklą, o žaidei su sviediniu.
- O ne, mamyte, galiu įrodyti, kad nežaidžiau.
- Tai įrodyk!
- Tik pažiūrėk į žuvis, kurias pagavau. . .

~ ~ ~

— Čia puikūs pyragaičiai.
Kokį smėlį jūs naudojote?!

